

Egykor és most

Lectio: Ef 2,1-16

Textus: Ef 2,17-22

Kedves Testvéreim! Csodálatos ez az Ige, melyet a mai napi biblia-olvasó kalauz szerint kaptunk ráadásképpen, mintegy harmadik Igeként. És olyan jó már itt a 17. versben olvasni: „**És eljövén, békességet hirdetett néktek...**” Ez maga Jézus Krisztus! Benne van békességünk! Mert, amikor az 1920-as eseményre, az igazágtalan békeszerződésre, diktátumra gondolunk, akkor elfog bennünket a szomorúság és a fájdalom szorongatja a szívünket, de bizonyosak lehetünk afelől, hogy semmi sincs Isten akarata nélkül. És akárhogy is csúrrjuk-csavarjuk, hogy mi az igazság, rá kell döbbernünk, hogy Jézus az Igazság. Lehet a diktátumról beszélni, de egy bizonyos, hogy addig, amíg nem Jézus Krisztusban vagyunk, nincs békességünk. Sem Istennel, sem egymással. Ezért olyan fontos ez a mostani Ige, hogy a múltra emlékezve, tudatosítsuk magunkban, mit jelent az Ige fölé hajolni és rálelni az igazságra.

Ebben az Igében két fontos szó van: **egykor** és **most**. A szentíró kiemeli ezeket a szavakat.

Mi volt egykor és mi van most?

Az egyik sötét, a másik egy dicsőséges életszakasz.

Az egykor -ról nem szabad elfeledkezni. Emlékezni kell reá, mégpedig hálaadással!

Mi volt egykor az Ige szerint?

Az Istentől való elszakadásnak az állapota. Azt mondja Pál apostol, hogy egykor a világ folyása szerint éltek, a levegőbeli hatalmasság fejedelme szerint. Krisztus nélkül valók voltak, - mondja az Ige. Ez a Krisztus nélküli állapot az eredeti görög szöveg szerint nem jelent mást, mint **elválasztva lenni**. Vagyis: elválasztva voltak Istentől.

Ez nagyon rossz állapot:

- Tudni, hogy van Isten, van gondviselés, DE az ember nem részesül belőle!
- Tudni, hogy van Krisztus, van bocsánat, van üdvösség, DE az ember el van rekesztve ettől!

A pogányok távol voltak Izráeltől. Ugyanis nem volt könnyű Izráellel vándorolni. Vándorolni a pusztán át, amikor az éhség és a szomjúság, valamint a mérges kígyók gyötörték őket. Ez nem volt könnyű! Még akkor sem, ha Isten megmutatta az Ő csodálatos hatalmát és annyi csodát tett.

Így van ez a mi életünkben is. Pusztán át vándorolunk és ez nem könnyű. Még akkor sem, ha Isten csodálatosan táplál minket az örök élet eledelével és italával.

A pogányoknak nem volt reménységük. Voltak nekik isteneik, imádták a bálványokat, de azok nem segítettek rajtuk. Mennyire hasonlít a mi életünk is az Igeben leírtakhoz! Mi is a világ folyása szerint járunk. Azt tesszük sokszor, amit a másik ember. Azt hisszük, hogy az jó nekünk. Sokszor úgy érezzük, hogy el vagyunk hagyatva. Elszakadtunk Istentől s ezért sokszor szomorúság és fájdalom gyötri a szívünket. Sokszor olyan távol vagyunk az Úr Jézus Krisztustól! Már nem is halljuk az Ő hívogató hangját: *Jertek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és terheket hordoztok és én nyugodalmat adok néktek.* Ám lázadunk és méltatlankodunk, mint egykor a választott nép, hogy miért van ez a nagy éhség és szomjúság az életünkben. Miért kell a pusztában járnunk?! Miért nincs boldog jövődönk?! Hiszen templomos nép vagyunk! Imádkozunk, Igét olvasunk! Hadd kérdezzem meg, nem halkán, hanem hangosan: Meglátszik ez a mi életünkön?! Június 4-ét a Nemzeti Összetartozás napjának nyilvánították. Akkor lesz ez a nap az összetartozás napja, ha mindenki végzi a maga dolgát (Csüry István). Az édesanya imádkozni tanítja a gyermeket és az édesapa is. Közben becsületes, munkás református magyar embernek neveljük őket. A nagyszülők pedig imádkoznak az unokáért. Járunk templomba, hogy megtanuljuk az Ige szerinti életet és azt éljük is meg. Higgyétek el, hogy ha nem Ige szerint élünk, akkor mindhiába imádkozunk. Mindhiába járunk a templomba,

ha nem látszik meg az életünkön. Ha nem végezzük a magunk munkáját ott, ahova Isten állított bennünket, akkor mindhiába kesergünk sanyarú sorsunk miatt, mert nem lesz áldott jövődők.

Milyen jó, hogy együtt olvashatjuk mindenütt a Bibliát a biblia-olvasó kalauz szerint. Szétszakíthatnak bennünket sátáni erők, de mi akkor is egyek vagyunk a hitben és nyelvünkben. Egyek vagyunk abban, hogy Jézus nevére térdet és fejet hajtunk, hogy a jövőnkért imádkozzunk. Régen sötét már a múltunk! A jövőnk kilátástalan! S ilyen körülmények között szól hozzánk az Ige és azt mondja: Ti, akik távol voltatok, Jézus Krisztusban közel valókká lettetek. Milyen áldott vigasztalás ez a mi számunkra! Eljött és békességet hirdetett a távol valóknak! Hányszor érezted már azt, hogy távol való vagy. Talán a családban... Nem értettek meg... De még inkább érezzük, hogy távol vagyunk az Istentől. Bűneink miatt messzire kerültünk. S ez gyötrelmes, mert e miatt nincs békességünk. Isten azonban látja az ember vergődését és küldi egyszülött Fiát. Ő eljött és békességet hirdetett nekünk. Az Atyára mutatott, aki vár bennünket a mennybe. Ezért beszélt Jézus a menny örömről és ezért beszélt arról, hogy senki sem mehet oda az Atyához, csakis Ő általa.

Jézus lebontotta a válaszfalakat, - halljuk az Igéből.

Mik ezek a válaszfalak:

- A templom külső udvarát a belsőtől elválasztó fal.
- A kárpit, a függöny a Szentek Szentje előtt.
- A Törvény (zsidók és pogányok között).
- Fal van Isten és ember, ember és ember között.

Nos, melyikről van szó az Igében? Mindegyikről. Jézus Kereszthalála által lebontotta ezeket a válaszfalakat. Általa van nekünk menetelünk az Atyához egy Lélekben. Isten Szent Lelke által.

Ezért nem vagyunk immár idegenek és szolgák, hanem örökösök és Jézus Krisztus által Isten gyermekei.

Az Ige szerint **felépítettünk a próféták és apostolok alapkövén** (tanításán), **lévén a szegletkő maga Jézus Krisztus**. Ezt a követ sokan megvetették, mégis ez lett a szegletnek fejevé. Úgy, ahogy írja E. G. White: „Erre az élő kőre zsidók és pogányok egyaránt építhetnek. Ez az egyetlen alap, melyre biztosan építhetünk. Mindenki számára elég széles; elég erős, hogy elhordozza az egész világ súlyát, terhét. A Krisztussal, az élő kővel fenntartott kapcsolat által mindenki élő kővé válik, aki erre az alapra épít. Sokakat saját erőfeszítéseik faragnak, fényeznek, szépítenek, mégsem lehetnek „élő kövek”, mert nincsenek összeköttetésben Krisztussal. E nélkül a kapcsolat nélkül senki sem tartatik meg. Ha Krisztus élete nincsen bennünk, nem állhatunk meg a kísértés viharában. Örök biztonságunk attól függ, erős alapra építkezünk-e. Ma tömegek építenek meg nem próbált alapra. Ha ömlik az eső, tombol a vihar, eljön az ár, házuk összeomlik, mert nem az örök Sziklára, a fő szegletkőre, Krisztus Jézusra alapozták.” (Jézus élete 505. Old.)

„Amikor Salamon templomát építették, az alapokhoz és a falakhoz szükséges hatalmas köveket már a bányában tökéletesen kifaragták, majd az építkezés helyszínére hozták. Szerszám nem érintette többé őket, a munkásoknak csak a helyükre kellett rakniuk a köveket. Hoztak az alapozáshoz egy követ, melynek rendellenes mérete és különleges alakja volt, a munkások nem találtak neki helyet, nem akarták elfogadni. Bosszantotta őket, hogy felhasználatlanul hever az útjukban. Hosszú ideig elvetett kő maradt. Ám, amikor a munkások a sarkot akarták kialakítani, sokáig kerestek egy elég nagyméretű, erős, megfelelő alakú követ, mely elbírja a ránehezedő súlyt. Ha megfontolatlanul választanak követ erre a fontos helyre, az egész épület biztonsága veszélybe került volna. Olyan követ kellett találniuk, mely ellenáll a napnak, a fagynak, a viharoknak. Időközben több követ is kiválasztottak, de ezek a hatalmas súly nyomása alatt darabokra hullottak. Más kövek nem bírták ki a hirtelen légköri változások próbáját. Végül a figyelem a rég elvetett kőre terelődött. Kinn állt a szabadban napon és viharban, de a legkisebb repedés sem látszott rajta. Az építők megvizsgálták ezt a követ. Minden próbát elvégeztek. Ha kibírja az óriási nyomást, elhatározták, hogy ezt a követ választják. Elvégezték a próbát. A követ elfogadták,

kijelölt helyére tették, s úgy találták, hogy pontosan odaillik. Ez a kő Krisztust jelképezi.” (E. G. White: Jézus élete 503.old).

Testvéreim, nekünk be kell épülnünk a lelki házba a Lélek által. Krisztus a szegletkő. Az alap az apostolok és a próféták tanításai. Imádkozva, Igét olvasva és megélve a Lélek által Isten szent hajlékává épülünk.

A zárókő is Jézus Krisztus. A zárókő tartotta az épület boltozatát. Így tartja életünk épületét Jézus, mint zárókő. Életünk boltozata Reá nehezedik, de Ő tartja épületünket, hogy megszentelődött életünk örökre szent templommá legyen az Úrban a Szent Lélek által.

Kell-e ettől boldogabb jövő (Trianonra is gondolva)?! Ezért imádkozunk!

Ámen.

Biharszentjános, 2016.06.05.

Csomay Árpád.